

РІК СВІТЛИХ СПОГАДІВ...

У залі Гуго Коллонтая нашої академії пройшов вечір пам'яті Педагога, Художника, Поета, Музиканта Богдана Івановича Романюка. Вели програму актори експериментального студентського театру "Пілігрим" Марина Крупенко та Андрій Дубас.

Дійство відкрила пісня кременчанина В'ячеслава Войтка на слова Богдана Романюка "Осінь" у виконанні жіночого народного художнього вокального ансамблю "Калина" (керівник Олена Новик). Чудове поєднання тексту і мелодії дійсно створили відчуття присутності в залі цієї спокійної талановитої людини. Пісня навially спогади у серцях колег, дочки, вихованців, які щиро поділилися ними із присутніми.

Антон Грив коротко зупинився на життєвому шляху свого колеги, на нелегкому дев'ятирічному періоді вигнання, що довелося пережити малому Богданкові, про його перше захоплення ілюстраціями до книг в третьому класі. Розповів про першу зустріч в Одесі, де проходило навчання і де вже відтоді звернув увагу не лише на роботи молодого художника, а й відмітив його особливу інтелігентність, чесність, відвертість і, звичайно, непересічну обдарованість. Цікава деталь: виявляється, з неабиякої любові до музики наш митець у юному віці самотужки виготовив скрипку (хоч якість її, звичайно, бажала би бути кращою), співав повстанські пісні, згодом грав на баяні, працював завклубом, організовував молодіжні вечори, був душею колективу. Як підсумок свого виступу, Антон Грив зауважив, що над долею його друга постійно витали потужний Ангел-охоронець і Муза, які допомогли йому дожити до поважного віку, до останніх днів висловлювати душевні почуття у музиці та фарбах і скрашувати світ своїм талантом.

Дочка митця, кременецька художниця Жанна Трішук пригадала, що батько ніколи не злився, був надзвичайно турботливим. Багато необхідних речей, яких не було

змоги купити, він виготовляв власними руками. Завжди багато читав, особливо енциклопедичні видання, і завжди дуже хотів гордитися своїм дітьми. Тому дочка вже у зрілому віці вирішила ступити на його мистецьку стежину. Діти, внуки, сусіди — його любили і поважали всі. Навіть в останній, надзвичайно важкий період, коли він уже не міг ні їсти, ні ходити, та пензля не випускав із рук. І слухав музику...

Ще один із художників і членів кременецького чоловічого мистецького гурту "Гладущик" Ніл Зварунчик поділився спо-

гадами про те, як пліч-о-пліч працював із Богданом Івановичем по колгоспах, разом їздили на семінари, організовували перші персональні виставки в Кременецькому краєзнавчому музеї, брали участь у пленерах в Польщі. І до останнього дня були близькими друзями.

Заступник голови Кременецької міської ради Микола Матвійчук познайомився з Богданом Романюком перед створенням Кременецької творчої спілки. З його слів, це був не рядовий митець, а людина, яка творила душею, щоб усі зрозуміли: Кременець — неповторна перлина з великою перспективою. Під час проведення конкурсів на бачення майбутнього Кременця він зображував не руїни, а чисте, чудове, світле місто. Дар художника, надзвичайна працездатність спонукали інших іти по шляху мистецтва. А він назавжди залишився з нами у своїх роботах.

Керівник жіночого мистецького гурту "Палітра" та студентського гурту "Натхнення" Тетяна Балбус зі світлою вдячністю говорила про те, що на початку її педагогічної діяльності в нашому навчальному закладі Богдан Іванович подивився її роботи і спокійно дав таку лаконічну і важливу характеристику: "Будуть із вас люди". Це своєрідне благословення зіграло свою позитивну роль і постійно надихає художницю на нові і нові творчі пошуки. Її позицію підтримали колеги по кафедрі Юлія Янчук і Богдана Гуменюк: вони наголосили на ролі й участі свого наставника у формуванні кафедри образотворчого мистецтва, керівництві нею, про відтворення вигляду архітектури старого Кременця в його картинах, що стало недоступним для нинішніх художників, які, безперечно, будуть виховуватись і рости на його роботах.

Актори студентського театру "Пілігрим" Павло Левицький і Володимир Репетилло розкрили ще один яскравий талант Богдана Романюка і запросили присутніх у світ його поетичної творчості.

Кременецький музикант і композитор В'ячеслав Войтко розповів, що в перервах між парами та малюванням його сусід дуже часто пропадав у гаражі, завжди щось майстрував, був постійно в роботі. Та його захоплення поезією стало несподіваним і приємним відкриттям лише після виходу автобіографічної книги "Терниста стежина". Одразу виникло бажання написати музику. Так народилися декілька творів, щоби поряд із полотнами життєва мудрість, любов і доброта

назавжди залишалися в серцях людей ще й піснями.

Як підтвердження цих слів студентський вокально-інструментальний ансамбль "Друзі" виконав задушевну ліричну пісню цього творчого тандему "Кохана".

На завершення виступів до слова запросили колишню вихованку Богдана Романюка, а нині — літературного редактора газети "Замок", поетку Ніну Багнюк. "Він був груповим

керівником нашої групи, ділив з нами всі невдачі й успіхи. Наші дівчата були досить активними у громадському, мистецькому та спортивному житті тодішнього педагогічного училища. Хоча (куди правду діти!) частенько наша нестримна енергія змушувала керівника засмучуватись. Проте особливо тонкий талант педагога ставив нас на місце тією спокійною і мудрою вираженістю, яка не допускала супротиву, суперечок і будила в гарячих серцях почуття сорому і каяття...

До останніх днів ми спілкувалися наочно і по телефону. Богдан Романюк ішов протягом свого життя не манівцями, а тернистою дорогою до Храму Святого (саме так названа одна з його останніх робіт). Це було метою його творчого шляху — і він досягнув її: увійшов душею до Божого Храму, а нам залишив свої неповторні полотна як експонати дивовижного Храму Мистецтва, Краси і Досконалості...

А нині хоч і дуже важко без сліз згадувати про Богдана Івановича, та хочу попросити всіх посміхнутися у знак щирої вдячності за його творчість як багатогранного Митця і в ім'я світлої пам'яті про цю дивовижну Людину. Вірю, що душа його зараз з нами і хоче подякувати за всі наші теплі і щирі слова.

Вечір пам'яті підготували викладач образотворчого мистецтва Тетяна Балбус, проректор з виховної роботи Микола Сиротюк і режисер-сценарист, керівник студентського театру "Пілігрим" Василь Скоропляс.

ВШАНОВУЄМО КРАЄЗНАВЦЯ

Коли відходять люди, плаче, тужить рід,
В жалю кінець життя буває і в скорботі.
Як гаснуть світочі, то меркне цілий світ,
І є незмінним, вічним цей закон в природі.
Остання путь, і вже остання призупинка
Шукача істини, невтомної людини;
Він краю нашого історії зернинки
Збирав завжди майстерно, творчо воєдино.
А двадцять сім книжок сьогодні промовляють:
«О так! Він нас писав безсонними ночами».
Він стільки знав всього, як рідко люди знають,
Лицар науки і почесний кременчанин.
Йому зозуля більше літ не накує
І не всміхнеться промінь сонця на каліні,
Але для нас усіх він завжди був і є
Взірцем служіння цьому місту й Україні.

Марія Томашевська

У читальному залі академії відбулися літературно-краєзнавчі читання "Гаврило Чернихівський — краєзнавець, науковець, публіцист", приурочені 80-річчю від дня народження нашого краянину. Вшанувати, за висловом поета Ігоря Фарини, нашого "копача криниць" прийшли викладачі та студенти нашого ВНЗ, кременчани та гості урочин, представники місцевої влади і ЗМІ, учні загальноосвітніх закладів.

З вітальним словом до присутніх звернувся організатор заходу, завідувач кафедри української філології та суспільних

політичному, гносеологічному, епістемологічному, лінгвістичному, праксеологічному й аксіологічному аспектах такої багатогранної творчості краєзнавця, а також коротко охарактеризувала поетичну грань його таланту.

Кандидат філологічних наук, доцент Олена Пасічник поділилася першими спогадами про кременецького дослідника і зачитала вірш-посвяту Г.Чернихівському авторства Марії Томашевської.

Їхні колеги по кафедрі, кандидати філологічних наук продовжили аналізувати творчість Гаврила Івановича Чернихівського у зв'язках з відомими постатями української літератури: Ірина Комінярська розглянула тему "Оксана Лятуринська — "Княгиня української духовності" в рецепції Г.Чернихівського"; Роман Дубровський запропонував знахідку "Поєднані духом: творчі взаємини Гаврила Чернихівського і Галини Гордасевич"; Олександр Соловей розповів цікаві деталі співпраці з Г.Чернихівським. Представниця студентської науки Зоряна Руднік доповнила своїх наставників дослідженням "Внесок Г.Чернихівського у самчукознавство".

Своїми спогадами поділилися гості свята. Голова районного осередку Всеукраїнського об'єднання "Просвіта" Лілія Следзінська розповіла про побратимські стосунки Гаврила Чернихівського та Сергія Даушкова. Зі щирими словами вдячності звернулася до залу Галина Голуб — заступник директора з питань гуманітарної освіти та виховання Кременецького медичного училища ім. Арсена Річинського. Про роки багаторічної і плідної співпраці краєзнавця з літературно-меморіальним музеєм Уласа Самчука повідомив директор музею Петро Панасюк, а про спільні цікаві проекти — директор Обласного літературно-меморіального музею Юліуша Словацького Тамара Сеніна.

На завершення читань прозвучала літературна композиція за поетичними творами Гаврила Чернихівського та поезіями, присвяченими йому, у виконанні студентів 31-У групи гуманітарного факультету.

Дочка і послідовниця нашого поважного дослідника, завідувач кафедри гри на музичних інструментах і вокально-хорових дисциплін, кандидат мистецтвознавства, доцент Оксана Легкун із глибоким трепетом описала Гаврила Івановича як чудового сім'янина і люблячого батька, подякувала організаторам і учасникам читань за хороші слова в пам'ять про рідну людину.

ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРИ КИР'ЯНЧУК

Вона ще не встигла у повній мірі відчувати себе третьокурницею. Ще звучить у пам'яті її чарівний голос під час концерту до Дня знань. І раптом — як грім з ясного неба: її не стало... Тендітна свічка її юного життя спалахнула, мабуть, надто яскраво — і... згасла...

Нестримні сльози, розпач безповоротної втрати, невимовний біль скорботи — все це виражалось в німому запитанні: Чому? Чому так сталося? Чому в нашому і так непростому світі відбуваються речі, що якось не складаються у людську свідомість?

Та скільки б ми не задавали таких питань, відповіді на них все одно нема. І від того стає ще болючіше... Та, мабуть, все-таки з величезної маси інформації далеко не все дано збагнути людському розуму. Бо не готові ще люди сприйняти своїми "людськими" чуттями Великого Божого Задуму.

Як і марно шукати будь-які слова розради для матері, котра втратила єдину дитину, яка була її надією, радістю і взагалі сенсом життя. Лішається у щирих молитвах просити у Бога для неї підтримки, мужності, терпіння. І віри у те, що десь там, у невідомому для живих світі, існує інше життя, де душа донечки ніколи не знатиме болю втрат і ненависті, зневаги і байдужості, хвороб і страху під вічною опікою Господа і Його Ангелів.

Хай пам'ять про неї залишиться світлою, чистою і вічною...

Не ридай, моя мамо,
Сльозми не ятри собі душу.
Я дивлюся на тебе
З блакиті Високих Небес.
І легким вітерцем
Твої сплякані очі осушу,
Хоч на хвилюк зніму
З твоїх плеч
Найболючіший хрест.

Я розраджу тебе
В самоті невимовного болю,
Світлим сонячним променем
Вранці до тебе зійду.
Це ж Господь мені вибрав
Таку несподівану долю:
Щоб співала Йому
У Небесному Райськмі Саду...

дисциплін, кандидат філологічних наук, доцент Олег Васишин. Він коротко охарактеризував внесок Г.Чернихівського в літературне краєзнавство.

Програму виступів продовжила старший викладач згаданої кафедри, кандидат філософських наук Олена Мороз із вагомим тематичним дослідженням "Гаврило Чернихівський на тлі доби". Вона наголосила на історичному,